

PAPOTU

—Què és lo que t'agrada més?
 —Les figues
 —I lo que t'agrada menys?
 —Les faves.

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda

El Rei dels Music-Halls

Grans ovacions a

LOS REGIONALES

45 HERMOSES ARTISTES 45

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

SATURNO PARC

GRAN MATXITXA PER LA PARELLA

MURILLO-PERLITA

Concerts per la brillant orquestra parisièn

MARCUCCI

Sensacionals sorpreses

Entrada de passeig: 10 cèntims

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts
fa desaparèixer la sarna.

Desconfieu de les imitacions!

Assalt, 86, BARCELONA i Centres de específics

IMPOTENCIA Y DEBILITAT GENITAL

se curen radicalment
i amb absoluta seguretat amb
del savi alemany doctor Wagner

Us extern

Pessetes 10 el frasc

DE VENDA: Josep Segalà; Pérez, Martín i C.²; Gran
farmacia «La Cruz», Escudillers, 75 i en totes les princi-
pals farmacies.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes,

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

SARNA (Ronya)

Els sulfuretos, disfressant-los, alterant-los-hi
l'apellido i patentitzant-los, no perden els incon-
venients; sempre son sulfuretos de cals i fan
olor de m.rd.

Amb aventatge cura la sarna el

Antisàrnic Martí

(Parlament, 17, Barcelona). Preu, 2'50 pessetes.
Envío per correu.—Depòsits: Andreu, Viladot,
Segalà i Asalto, 14.

La Ciencia ha donat un pas gegantí

Les eminències mèdiques reconeixen amb
unanimitat les excel·lents propietats curatives
de la Injecció SYRGOSOL, i la consideren com
el remei ideal de la blenorragia.

Se garantitza l'acció immediata i sense dolor.

Envíu gratuït a qui ho sol·liciti de l'interessant folletó «La Bleno-
rragia y su tratamiento» dirigit-se a SYRGOSOL, Rambla de les
Flors, 8, farmacia.

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen
produir complicacions. El sàndalo i l'arheel esmortueixen al principi
la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben,
puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que nova-
ment se torni a pendre'ls mateixos arheel i sàndalo i s'esmortueix
altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no
conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint delors molt forts.

Amb les antigues especialtats Paradell res d'això succeeix, i en
pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors
conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evi-
dència per vint anys d'èxit.

REDACCION Y ADMINISTRACION: Pelayo, 38

Horas, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPAÑA, trimestre	Ptes. 2
ESTRANGERO, "	" 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

Caríssims germans: Dintre pocs dies els arbres de la ciutat, que envelleixen més aviat que'ls de fóra, al revés de les persones, que quan ve l'hivern s'abriguen, començaràn a despullar-se de mica en mica fins a quedar de pèl a pèl. D'això se'n diu la caiguda de la fulla. Aquesta caiguda ha portat, porta i portarà més funestes conseqüències que les caigudes que tants disgustos causen en els *senos* de les famílies i que tantes modificacions imprimeixen en els altres *senos*.

Tot currido que s'estimi de tal deu prevenir-se abans de la papitesca temporada anyal de la caiguda, perquè si està al tanto pot treure'n molt agradable profit, mentres que si bada no li badarà cap senyora, i si no li bada no li passarà res per molt que s'esforci i per destre que sigui en manejar el destí, perquè per força que tingui el referit destí la seva influència no arriba a penetrar les dones que no baden, de manera que en lloc de currido expert i aixerit capàs d'amagar qualsevol cosa a qualsevol dona per llesta que sigui, quedarà com un tonto si ella no bada gens i no li amagarà el tonto.

La caiguda de la fulla posa, no obstant, a les dones en estat de badar, perquè la femella, més que'l mascle, sent l'influència de l'arbre. El pecat original el va provocar Na Eva a la sombra d'un arbre fruiter. Amb això de l'arbre fruiter, per associació d'idees ens recordem de'n Viñas, el tenor de Moyà, i d'aquella cançó de *a la sombra de un plátano verde*.

L'arbre, com anàvem dient, influencia a la dona. Un filòsof vegetarià conta el cas d'una dona russa que's volia casar amb un aubercóquer perquè's va fixar en que's aubercocs grossos tenen regatera.

Quantes dones sota un arbre que's hi hagi anat bé han perdut aquella flor tant preuada de l'ignocència que quan s'ha perdut ja poden fer-li un nus a la cua...

Si, la caiguda de la fulla obra miracles sobre les senyores, les torna encara una mica més sentimentals, i quan una senyora s'endolceix per dintre, si el currido hi és a temps, pobretal ja ha begut oli...

Pare Rabelais aconsella a l'home que busqui a la dona en el precís moment. Diu que totes les dones tenen un quart durant el qual es posen tontes.

En aquesta temporada els quarts d'hora tontos abunden molt. Això, nosaltres hem arribat a creure que's

deu a un dels tres grans enemics que té la honestitat de les dones: la poesia. La poesia ha donat més feina a les llevadores que'l mateix amor a la família. Ja ho crec! Hi ha dona que hauria aguantat l'embranchida dels diners—un dels altres enemics—i fins del vi—del xampany, tercer enemic i no menys formidable de l'honra femella,—però si els diners i el vi no han pogut rés amb ella, un sonet amb els seus catorze versos, ni un més ni un menos, ha tirat per terra la seva virginitat que s'aguantava per un tel de ceba i hauria sigut capàs de tirar-li encara que s'hagués aguantat amb un envà de maó de cantell. Les dones casi totes són sensibles a la poesia; per això els poetes, molts d'ells també hi són sensibles, ai, lladres! però hi ha una mena de dones que no poden resistir ni una quarteta, ni tant sols un *pareado*. El pobre Campoamor i el pobre Bècquer, quantes capes han aguantat des de les regions de l'immortalitat on co-habiten!...

Per això os deia, caríssims germans, que os poseu alerta i os prepareu: si sôu homes a donar lo que pogueu donar de sí, i si sôn dñes, a rebre si hi esteu disposades, o a esquivar els bultos si no hi esteu. La caiguda de la fulla es perillosa.

✻ ✻ ✻

Complint la nostra feina setmanal, hem visitat els centres industrials de la barrila, les grans manufactures de l'amor, concorregudes pels *manus* més *manus* de la ciutat que paguen les *factures* de la mà d'obra en les tals manufactures.

En el «Royal» hi han debutat l'Ivonne, la Macarena i els Regionales que's titulen *reyes de los panderetólogos*. —Quin instrument més estrany! —Saben aquella Carmelita Hernández que'ls he anomenat moltes vegades? Doncs despunta d'allò més. Encara és més guapa que sa mare i canta millor; *bueno*, la seva *mamá* no cantava, però si hagués cantat no ho hauria fet tant bé com la filla. Creguin que ho fa bé! Té veu, té veu de debò. Si triomfaven les sufragetes, aquesta seria de les que tindrien veu i vot. Llàstima que sigui tant guapa! Això la perdrà! Sí, perquè el millor dia—que per ella serà el pitjor—s'enamorarà de la xicota algún xicot d'empenya i ens la foradarà. Llàstima, creguin, llàstima! En casos aixís fins un hom troba lícit allò dels *candados*.

En el «Folies Bergère» han debutat *Les Couder*, que son molt excèntrics musicals.

Ah! En l'Alcázar, volen fer vodevila. Qui's deu haver enredat? Aquesta gent s'equivoca. Ja ho saben que és un gènere molt atrevit?

Pensament

El gocet falder és el goç que té més bones relacions amb el gat.

ESTUDI DE PRIMERA ENSENYANÇA

Nou Tractat d'Urbanitat

(Per nois i noies)

A LA TAULA.—Diuen que en la taula i en el joc, se coneixen les persones. Conformes, i així ho creiem. Ara anem a la taula, que després ja en parlarem del *set i mig*, *burro florit*, *barrotada* i altres assignatures de facultat major. Referent a la taula, lo primer que té que fer un jove ben educat és col·locar-se prop de la cuina. Les raons són diverses, lomateix que les opinions de la Comissió d'Hisenda de l'Ajuntament, però les principals (que són les que's troben sobre de l'entre-suelo), son:

a) Que pel costat de la cuina quasi be sempre's comença a servir.

b) Que trobant-se prop de la cuina, sempre hi toca més teca.

c) Que prop de la cuina i especialment a l'hivern i sobre tot si portes i finestres són ben tancades, no passen corrents d'aire.

d) Que a la cuina hi ha la cuinera, moble domèstic de bon cor, que sol passar tabaco i té estalvis a la Caixa d'aborros, dato molt interessant per un convidat.

e) Que moltes vegades sol succeir que la cuinera i fins direm que la cambrera, *estàn* molt millor que la senyora i filla de la casa; que si dona la coincidència de que la nena i el convidat són solters, mentres duri el convit sols se parlarà de l'arròs amb sepia i del sant matrimoni, del que Déu ens lliuri. Amén.

En la taula, un convidat que tingui modos repetirà de tot per fer honor al convit, a excepció de l'àpit i ceba, minerals que, com acostumen a tornar a la boca i un se'ls ha d'empassar novament, ja fan per sí sols, en una vegada, de que's mengin dues.

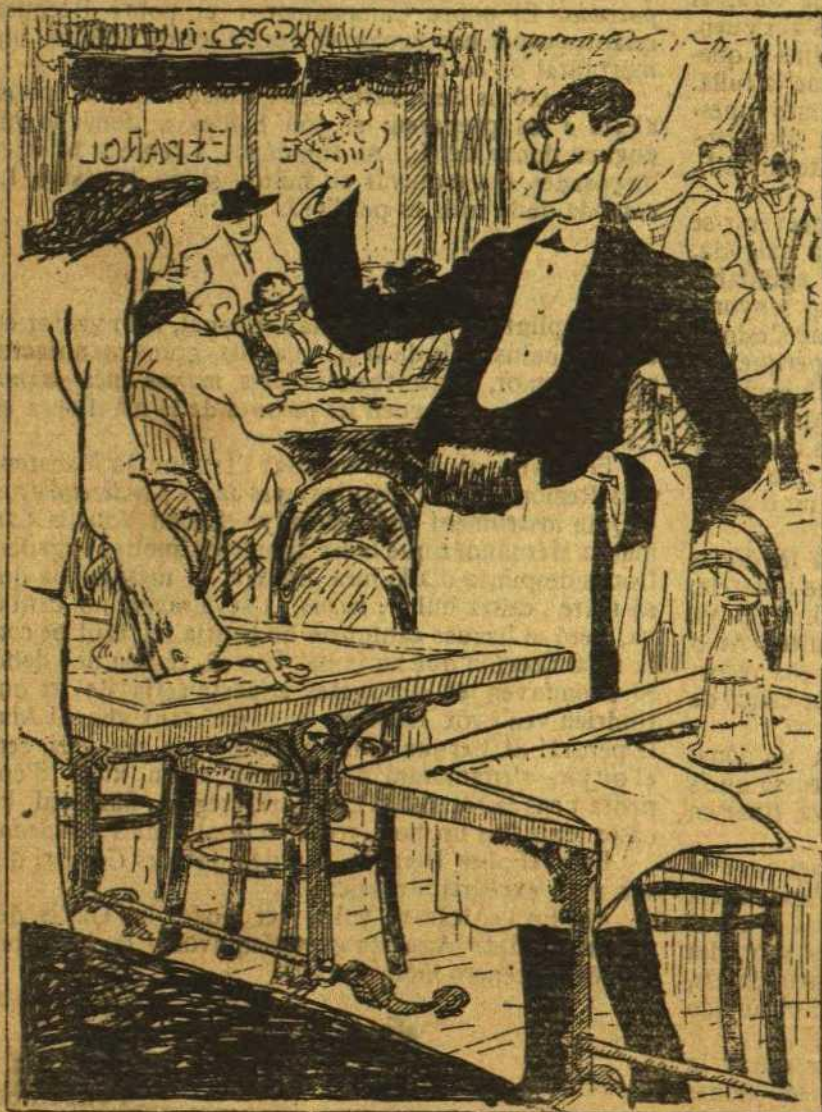
No estarà de més, si'l convidat vol complir amb totes les regles de la bona educació, que fins digui algún carail entre'l rostit i l'escarola, passigui a la senyora per sota la taula, deixi anar algún bonyl, parli mal dels capellans, vessi el vi per les flamantes estovalles i, si els coberts són de plata, se'n emporti un parell per postres, que mobles aixís més d'una vegada treuen d'apuros.

DE LA PACIENCIA.—Un home ben educat ha d'ésser pacient en molts moments de la vida. Per exemple quan se parli de la guerra, que és regla de bona educació portar la *contra* encara que s'estigui d'acord amb l'interlocutor. Procurar, quan s'està de visita en una casa, no orinar-se en el piano quan soni la senyoreta. Si en lloc de piano és pianola, aleshores tot està permès, inclús acompanyar el vals de l'Eva amb trets d'una *browning*.

Quan en una casa vos menacin amb un fonògrafo o amb un fotògrafo, lo millor que's pot fer és clavar cossa al primer i assassinar al segon. Al menys aixís se practica en l'alta societat del centre de l'Àfrica.

Si en una casa vos conviden a la lectura d'un drama o a una lectura de poesies, amb donar part immediatament al jutjat un home queda com cal.

DEL JOCS.—Els jocs, en societat, són de diferents maneres. N'hi ha de mans, de peus, de prendes, de cartes, de ratlla, de billar, de bitlles i de llengües. Si els jocs són de mans, lo primer que té que fer un és dir que també'n sab fer un de més complicat. Immediatament li diràn els senyors de la casa que'l faci. Si el joc se vol fer senzill, amb fer pam i pipa n'hi ha prou. Ara si's vol fer complicat, s'anuncia que's farà una truita màgica. Immediatament se demana un morter (que no sigui del 42), amb la seva mà correspo-

—Quina marca vol?
—Marca gratis.
—Només tenim marca grati's la butxaca.

nent; un parell d'ous (que fins potser la senyora de la casa els tingui a mà), oli i vinagre, i un vano. Se trenquen els ous dintre'l morter, s'amaneixen i se demana un rellotge d'or al senyor i amo de la finca. El rellotge se fica dins del morter, i aleshores, amb tota la força de nigromàntic, se'l parteix, amb l'ajuda de Déu i de la mà de morter, en mil fragments. Expectació general!!!... Tot d'una el qui fa el joc de mans se clava un cop en el front i diu amb molta senzillesa: «Volen creure que no'm recordo de com s'ha de continuar aquest joc de mans?... Primerament, ningú s'ho creu; però com un diu que *paraula!* i fins ho jura, aleshores... aleshores poden ben bé creure que la batalla del Marne, comparant-la amb lo que allí passa, va ésser una modesta bronca entre dues xinxes.

Passem als jocs de prendes. Si es tracta d'allò de *ha llegado un barco cargado de...*, la primera lletra que s'ha de triar és la M, a fi de poder dir Maura i Merd...

En els jocs de cartes, el qui's vulgui conduir com un gran senyor lo primer que ha de fer, si és punt, és apuntar amb duros sevillanos, però d'aquells que si se'ls acostia a l'orella fins canten allò de *Arenal de Sevilla, mamita...* o bé amb pessetes de plom i peces de deu cèntims argentines, que aquí a Barcelona en corren més que carteristes.

Si en lloc d'ésser punt un és coma, ail, volem dir banquer, se procurarà per tots els medis possibles fer totes les trampes imaginables. Per exemple: cartes marcades, saltar la carta, dar el pego, etc., etc.

Si es juga en una casa particular, no estarà de més cobrar porta. Pot ésser mal vist per algú, però també ho és l'Ajuntament i no per això deixa d'anar en cotxe.

Respecte al joc de billar, el foradar el *panyo* és de rigor i fins de ritual.

En el joc de dames no hi ha regles fixes, doncs el busilis està en que fiqui la dama allà on pugui.

Referent al joc de bitlles, cada casa té les seves costums.

—No aniré bé fins que'n tingui un qu'em-besteixi.

dia, como premio a su enorme talento y demás. Agradecemos la pensada e indicamos que un par de calzoncillos de punto no le vendrían mal a nuestro despiportante corresponsal.

Jueves, 9.—Ya somos a Berlín, sin avería en el físico ni en el químico. Aquí todo está como si nada. Si esto es guerra, ni nunca que haya paz, que decimos los del Llano del Hueso. Todo el mundo está de lomo y por las calles se ven muchas meucas. A mí, la buena verdad, me gustan más las de París de Francia. Son más bien imitadas. Las de aquí parecen un plato de habas por lo tibadas que van. Y a mí, las habas ¿saben? y menos si l'ava-tiva. Vas por una calle y tropiezas con el Teatro Imperial. Entrás en una plaza y plafi de narices con el Teatro Deutschland. Vas a coger el tranvía y plim! teatro... pella! Aquí no se aburre nadie que tenga panizo. Sí, ya sé que en Barcelona tampoco, pero ahora garlo yo y no ustedes. Posamos en una honda cuya dueña es más bien plantada que la Teresa de Xenius (I. E. C.) Tiene un detrás espléndido y un delante con un jardinillo y unas galerías que... (hablo del edificio, eh? No vale a ser murrio). Nandu le ha tirado un harto depiropos, pero como no chafa el alemán, la buena señora se ha quedado a las cajas. Yo, en cambio, creo haber conseguido un pedazo. Bueno; claro está que yo soy pasador y Nandu es un careto... Mañana

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Nuevas hieráticas y escalofrantes recibidas por conducto aéreo, completamente mayestático, de nuestro simbólico y estupefaciente corresponsal bélico y conflagrante señor Buendía y Gassol, del comercio de esta plaza.

AVISO.—Hemos sabido por una confidencia confidencial que el gremio de agujereadores de tapones de esta plaza piensa adquirir un regalo para nuestro excelso Buen-

miraré de enviarles algo. No sé si será una crónica o la cuenta. ¿Saben por qué los encendedores no se encienden hasta el tercer golpe? Pues porque... a la tercera va la bendición.

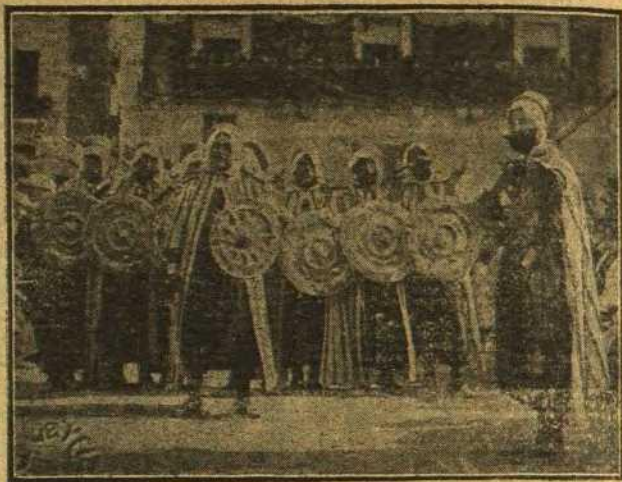
Viernes, 10.—La dispesera y menga, mal me está el decirlo, mancomunamos. Esto a vosotros os ha de ir muy a la hora, pues si ella la coge por mí y me atipa, os ahorraréis la teca. Ahora sólo falta que el dueño haga ali con Nandu. Es un ensa con cara de rap. Mi conquista se ve que la sabe muy larga, pero yo no lo extraño, pues ya tendrá por lo menos la edad de Montero. En la cara se le ve. Es una cara ajada. Yo no las tengo todas, pues si el marido nos atrapa habrá un de arriba abajo o un batihierve. Pero es aquello de que por la vida se pierde la vida y somos al baile y hemos de bailar y quien no se moja no coge pez y quien no quiera polvo que no vaya a la era y por el Junio la hoz en el puño. Envíenme un paquete de *Vanguardias* (de las de 62 planas), pues aquí ya empieza a hacer taro y en el lecho pedo de dientes. Recuerdos al *sanyó* Monegal y Cunitu Elías. ¿Saben en qué se parece un desmemoriado a un tocado del ala cuando hace aguas de las más menores? En que no me acuerdo.

Sábado, 11.—¡Ay, ay, ay! Esto no es un canto andaluz, sino un quejido. Si ya se lo decía yo a mi calefacción central: «¡Que vamos a recibir! ¡Que nos la cargaremos! ¡Que habrá setas!...» ¡Sí, sí! Ella andaba así, como les diré, a 60 grados, y no estaba por órganos. (Bueno: según para qué órganos sí que estaba.) Ayer yo entré en el reboste y cogí un ajo. Ella lo diqué y me exigió que el ajo diera. Yo, para no hacer un feo, lo hice y... Tres cardenales como tres casas de Milá, obra del marido. Ahora sí que soy el colmo del anticlericalismo, pues tengo un cardenal en el culo. ¡Oh! y lo peor es que nos han arrojado, los cochinos. Nandu venga reír como un bendito del capazo. Ya cale que manden pasta, porque sino acabaremos muy mal. Nandu ya se pinta ojeras. Digan a Pich que no si encaparre con esto de la película. ¡También le tocará el recibir!

Domingo, 12.—Esta noche, de 12'31 a 15'60, he tenido una pensada más luminosa que una conferencia del Dr. Antiguo. He pensado hacer testamento, así como suena. Ya verán, aquí uno tiene la vida al Encante, y si una bala o un disgusto te manda a casa Pistras, ¿qué carai le dejás a la familia? Dolo, desesperación, lágrimas, miseria, orfandad, penas, calamidades ¡ay! (Yo no tengo familia, mas que un canario-flauta y un loro de Veracruz, pero... por si la tuviese.) Dejando las cosas bien arregladas, uno se va a la línea de fuego, y al Iser, y a cála Lloru, más trempado. Un sera berlinense me indica a casa un notario que se llama Wilhelm Thell y que antes endiñaba versos que parecían poesías. Hablamos de Guimerá, de Burgas, de Rusiñol, de Socías Aldape, de Garibaldi y del Chico de las Peñuelas. Ya les enviaré copia. ¡Ah! Les envío el retrato de una compañía de moros de buena verdad que les han cogido a los franceses. No hay como los teutones para hacer moros.

Lunes, 13.—Ya lo tengo en el infierno del geco. Dice así: «Yo, Aristides Pacomio Bonifacio Buendía y Gassol, ex fabricante de toquillas, socio del «Foment», del

«Foment de la Sardana», del «Esbart Català de Dançaires», de la «Lliga Vegetariana» y de la U. F. N. R. del Dte. III (si aun existe), con amplias y espaciosas

facultades mentales y excelente salud libro la presente para que conste mi voluntad posterior.

Lego a la Farnanda de cála Mallorquina (una buena amiga nocturna) un catre nuevo de trinca, unos desudadores y pela con diez para que pueda ir tirando o lo contrario. Como tiene mucha barra y de aquel, no creo que se rosegue los puños de gana. A la Sinforosa, una planxadora de la calle de Tres Lechos, la confieso que hice mal de ir con el Torrat y l'Antonet a cála Vicens, y para que se consuele le dejo un clarinete. Así, clar y net-e. A Franqueza le envío un reloj Roskoff, extraplano, sin maquinaria. A vosotros os dejo varias casas en la Rambla y en la calle de Treinta Llaves. (No son más, pero como no me las puedo llevar...) A Montero, tres chistes inéditos. A Borrás un pedazo de cachaza. A Domingo (Marcelino) un bigote de cuando yo

hacia comedia. A Nandu todo lo que tengo, deudas inclusive. Y con lágrimas en los ojos me despidió de ustedes afmo. etc.»

¿No os habéis enternecido?

Martes, 14.—Hoy he celebrado circunferencia con la tía de un recluta que sabe la mar de cosas. Me ha recibido, haciéndose los ochavos, en una salita como aquellas de Casa

Prim, ¿saben? Me ha costado muy ensarronarla, pues he tenido que enseñarle mi corazón. Luego, cuando se ha convencido de que yo era un buen chai, me ha cosido los botones del pantalón y quitado con agua raso unas

manchas del delante que no sé cómo me las hice. ¡Eso que siempre me los saco! No crean que todo ello me haya salido acomodado, no, pues aquí no se ha bajado la patata y todo está muy alto. En cambio ha bajado la polilla, y si hubiesen visto a todos camas ayudarme para no ir al estero. Lo peor es que casi todos se han dejado los calzoncillos en el salón de conferencias. Yo, siempre al tanto, he sacado una foto, que os mando. Podrá pasar como «soldados peruanos huyendo de la invasión» o algo así. ¡Barrinad un poco, qué carai! ¡Tenéis más hueso!

Miércoles, 15.—El alcalde de Berlín, con quien me he hecho amigo en casa de un limpiador, me ha convidado a tomar una copa de Madera. Yo le he mandado a dar la vuelta. Estoy hecho a beber con vaso de vidrio. Le he preguntado cuantas poblaciones habían tomado a los franceses y me dijo, el pavoro, que 317. Luego he sabido que sólo me había decido: Troyes, Sens, Die, Cette, o sean cuatro. Me ha dicho que se ha formado una liga para la repoblación. Dice que son una porción de miembros. ¡Ya hacen falta, ya! Yo, para corresponder, le he dicho el colmo del filarmónico: extasiarse ante el canto de un duro. No ha reído, para hacerme la guitarra. Aquí se celebra la fiesta de la flor a beneficio del Montepío de Ministros. Vino una rubia como una sartén y me quería dar una rosa. Yo le digo que ya tengo una. «¿Dónde?» hace ella... «Aribau, 30, 3.º, 4.º...» Luego una morena como Raul Mir, me hace: «¿Qué lástima! Ya no le queda a usted ningún rojal vacio!» «Sí que me quedan. Mira...» Digo: «No. Ella se vuelve roja y un guardia me roge. Espero que no será nada. No se puede ver papitescos por aquí. ¡Ah! Ahora caigo que no he dicho ni así de la guerra. Otro día será.

—Què vol, vostè, jove?
—La voldria fer entrar al centre recreatiu.

L'anticipo

El marquès de Roquerol era un home bastant carregat d'anys, i en l'època de la nostra historia els seus llavis (no penseu mal) no havien encara pronunciat el sí imprescindible en els actes matrimonials.

Aixís és que va decidir casar-se amb una noia jove i pobre, però honrada, que era com el marquès la volia.

A l'endemà del dia del casament, deia el marquès a la seva costella:

—Mon aimada, has de comprendre que'l descans és molt necessari quan se té la meua edat. Per lo tant, he disposat que'ns siguin preparats dos quartos separats. Només desitjaria que cada quinze dies me permetis venir a passar una estona amb tu.

La pobre dòna no va tenir més remei que conformar-se.

La següent nit després d'això, va passar-la bastant intranquila. La segona li va agafar un tremolor estrany, que no era precisament de por. La tercera no li va ésser possible tancar un ull, i a la quarta nit, no poguent-se aguantar més se'n va anar directament a trucar a la porta del quarto del seu marit.

—Qui hi ha?—contestà una veu grossa d'home però amable.

—Sóc jo—digué ella.

—Ets tu, Flora meua?... Què't passa algo?

—Oh, sí!... Venia perquè m'adelantessis una quinzena.

Pensament

La dòna més digna de conmisericòdia és la muller del sabater, perquè ell, además, estira el nyinyol.

PAPITU-CONCERT

Qui no coneix a la *Tova*, l'estrella rutilant i ambulant de l'amor fet a corre-cuita? L'estrella que té més mala idem, perquè tothom la pren per la filla de la

portera. Es massa bona, és massa cànida, per a fer de l'ofici que fa; fent la carrera, ha esguerrat la carrera; hauria sigut una perfecta mística, perquè és la personificació de la bona fè, de la resignació i de la *manse-dumbre*; en una paraula, és massa tova pels tràngols de la vida *airejada*; tenim la completa seguretat de que quan mori anirà al cel, perquè ella no és dolenta encara que en faci de *dona dolenta*; si ho fa és per equivocació i no per dolenteria substancial; bona prova és que no coneixem cap dona més insubstancial que

ella. Si la *Tova* hagués tingut la sort de conèixer a una il·lustrada mestressa del carrer de'n Roca, que amb molta psicologia assegurava que no totes les dones podrien vanagloriar-se de servir per a l'intrincada i difícil carrera de l'amor, segurament no s'hauria decidit a estudiar-la i a hores d'ara se trobaria a Olot vivint una vida recta i senzilla i no veient altres barretines que les propiament dites.

Paquita "la Tova"

(Musica de «La Chamberilera»)

CREACIÓ DE PASTORA IMPERIO

Jo sóc filla d'Olot;
sóc un estaquirot,
i a mi de sobrenom
la «Tova» em diu tothom.

Sóc la moça més badoc de Catalunya;
ho jurol
cada nit vaig de parranda per guanyar-me
un duro!
pro m'encera tot sovint algún ximplet
que'm promet
un piset
al Putxet.
Ca, barret!

Refrà:

Jo sóc la papallona
més *tova* de Girona,
i encara que'm veieu
amb homes molt sensats
o amb algún galifardeu,
no os ho cregueu
que jo'n toqui els resultats,
perque al veure'm tant mussol
abusen de la Paquita
i un cop m'han dat les angusties
se'n van sense dar-me *guila*.

L'altra nit vaig anar
a la «Buena» a sopar
amb el fill d'un banquer
segons ell me digué.

I, més *tova* que una lliura de maduixes,
la Paca,
tot fent *fresa* va cruspir-se una llagosta
molt maca,
pro al vení a cobrà el garçon aquell sopà,
el marrà
se'n va anà
a orinà,
sens tornà.

Refrà:

Jo sóc la papallona
més *tova* de Girona,
i encara que'm veieu
sopà en un restaurant
amb algún galifardeu,
no os ho cregueu
que m'ho pagui el molt *truhán*,
perque al veure'm tant mussol
n'abusen tots de la Paca
i com que jo sóc tant tova
m'he de gratar la butxaca.

Els manaments de la dona

El primer estimar els draps sobre totes les coses.
El segon no jurar que d'aquella aigua no ha de
beure, quan parla d'un home lleig, pobre o tonto.
El tercer santificar tots els dies com de festa.
El quart procurar que no ho sapiguen ni el pare
ni la mare.
El quint matar a disgustos al *querido* i al marit.
El sisè...
El setè...
El vuitè no dir una paraula de veritat al marit.
El novè desitjar el promès i el marit de la veïna.
El desè tenir enveja de tot lo dels altres.

Aquests dos manaments s'enclouen en dos: tenir
el luxu per Déu i estimar als veïns com a ella mateixa.

—No gaires botons... Al meu marit li agrada embetonar-me depressa.

CARNET DEL PAPITU

La cirurgia avui dia
molt adelantada està
i fa veritables miracles
que a tots ens deixen parats.
Referent a aquest assumpte,
se diu que en els hospitals
de París s'estàn fent cures
prodigioses als soldats
que arriben, ferits, del frente...
del frente i les altres parts.
Se posen nassos postiços,
orelles artificials
i tota classe de membres,
pro no de cartró, de carn.
Hi ha soldat ple de ferides
que'ls cirurgians, amb molt art,
li fan una cara nova,
quedant més guapo que abans.
Arrancant-li una costella
li fan les barres i el nas,
i el clotet de l'hermosura
amb el llombrigo li fan.

Lo que adelanta la ciencia
és una barbaritat!
Si això haguessin pogut fer-ho
en els temps de'n Putifar,
el membre que li faltava
se'l hi hauria reemplaçat
per un altre nou de trínca
de tamanyo natural
amb tota la requincalla
com ho requeria el cas.
Recristina, com hauria
en Putifar disfrutat,
puix l'home, d'anar de Puti
mai se'n hauria vist far.
A propòsit de les cures
de que os estic il·lustrant,
dec dir-vos que me'n alegro,
perque a París he d'anar
i aprofitaré el viatge
perque m'arreglin el nas.
No és que hi tingui cap malura;
gracies a Déu, estic sa
de cap a peus, i quan dormo
rés del meu còs me fa mal.
Pro ja que a París arreglen
els cutis els cirurgians,

hi aniré perque'm restaurin
la fatxada principal.
Faré que'l nas me'l escursin,
que'l tinc un xic massa llarg;

tant és així, que quan surto
el nas comença a passar,
i jo sempre arribo a puesto
amb deu minuts de retràs.
Cregueu que'm fa molta rabia
tindre'l tant desenrotllat,
només per aquell adagi
que diu que qui té bon nas...
Endemés, vagi allà on vagi
no puc pas dissimular
que faig el nas, i això és cosa
molt mal vista en la ciutat.
La tinc tant grossa... la penca,
que, com se pot comprovar,
hi haombra en tota la plaça
quan a les Arenes vaig
i al veure'm tothom s'assombra
del meu nas monumental.
La tinc tant llarga, que contra
les lleis de l'urbanitat,
encara que jo no vulgui
per tot arreu ficó el nas.
I per la mateixa causa,
sempre que ensumo percal
creient-me fer juerga'm quedo
amb un pam de nas plantat.
Lo que m'indigna de veres
és que'm digui algún barram:
«Escolta: vols venir, xato?»
amb un cinisme irritant.
També a voltes algún nyèbit
veient-me aguantat un fanal
me diu amb tota la sorna:
«A veure si't caurà'l nas!»
Què més voldria jo, burro,
que me'n caigués la meitat!
(El burro es el trinxerraire
i no jo, modestia apart.)
Tots els que tocant-me els nassos
de mi se volen rifar,
cregueu ben bé que me'ls toquen
i la mosca'm puja al nas.
A estudi, els companys me deien
Cyrano de Bergerac,

no pels versos, per la trompa,
de proporcions alsarmants.
I jo, que tenia un geni
més dolent que l'empedrat
dels carrers de Barcelona,
treia brases pels caixals,
puix cada llauna'm donaven
els murris dels meus companys
parlant del meu nas de llauna,
que m'encenien les sangs.
Així és que quan arribi
de França a la capital,
la meua llarga tarota
jo me la faré escursar;
veiam si és cert lo que diuen
o si és que'ns han encerat,
que tot podria ser fàcil,
i qui sab si al cap d'avall
a França en lloc d'escursar-me-la
potser me l'estiraran.
Pro si el nas saben deixar-me'l
de tamanyo regular,
es molt probable que'm faci
l'ull esquer també arreglar,
perque des de que una moça
m'hi va ficar l'any passat
un vano de tres pessetes
(ella no valia tant),
el tinc més petit que l'altre,
vull dir el de l'altre costat.
Per lo tant, és necessari
que'ls dos me'ls deixin iguals
per evitar-me disgustos,
que ja n'he tingut bastants.
Precisament l'altre dia
un marit d'armes tomar
anava a clavar-me un màstec
perque's creia l'animal
que jo a la seva senyora
l'ullet li feia, al passar.
Veieu com la falsa alarma
me podia fè a l'instant

un ull de vellut o pana,
que lo mateix és pel cas.
En fi, ja veurem la ciencia
quin partit de mi'n treurà,
i si vinc fet un Adonis
o torno fet un Adàn.

Magnetisme, hipnotisme i ciències amagades

La deria del senyor Ramonet

El senyor Ramonet, botiguer retirat que viu de la seva rendeta, ha agafat una ceba. La ceba del senyor Ramonet, per la que ha deixat de recó fins la partideta de dòmino del Cafè Hispano-Parisién, prové d'haver vist a l'Onofroff, aquell senyor que fa badar als agrícols.

El senyor Ramonet té la deria de volguer ser també doctor en ciències «ocultes» i està buscant amb dalit qui es presti als seus experiments, ja que amb la seva muller de des de fa trenta anys, la respectable senyora Mundeta, no cal contar-hi. Lo menys que li diu és «tarit-tarot». Es que no sent la ciència la senyora Mundeta.

L'altre dia el senyor Ramonet va fer pujar an en Pau, l'ataconador de la porteria.

—Escolteu, Pau: què n'opineu de l'hipnotisme?

—I això què és?

—No heu vist a l'Onofroff?

—Veurà. A mi, sab? parli'm en català...

—L'Onofroff és el rei de la telepatia, de la sugestió, del magnetisme, de l'hipnotisme, del...

—Miri, senyor Ramonet: a mi parli'm de la sola, i de la badana, i del meu ofici...

—Jo que'm creia que ereu un bon subjecte...

—I què'n té que dir de mi? No faltava més!...

Rès: que'ls varen tenir que separar, i ara en Pau no valuda al senyor Ramonet quan aquest baixa l'escala. Tot per ignorar l'ataconador el sentit d'allò del subjecte hipnòtic.

El senyor Ramonet va provar també a la criada, aprofitant que la de casa no hi era.

—Calamanda! Mira'm als ulls, ben fixol!

—Vaia un capritxo, el senyoret!

—Mira'm i calla. Aixís. Ara t'adormiràs!

—Romansos!

—Vull que dormis. Ja't ve són!

—Lo que'm vénen són ganes de perdre-li el respecte. Que s'ha alocat?

—Quieta. No enraonis. Dorm!

—Faci el favor de no tocar-me, ho sent? On va aquest vellot!

—Es el fluido, tontal!

—Vagi a enredar a la senyora, vell verd! Què s'ha regut?

El senyor Ramonet s'ha quedat sense raspa i ha agut una topada amb la dona. Mes, per això, l'home no desespera i encara confla en trobar qui es presti als seus experiments.

I pensar que per un nap per barba trobaria els que volgués... Oi, Onofroff?

TOROS

Coscs del geni!

—Conta'm, conta'm, Llásticos, com ha sigut això.

—Rès. Coscs del geni. Per mi que aquesta tendència a discutir a trompada seca em ve de quan mamava.

La meua dida, que era dona d'un picador fill de Gelida (i d'aquí ve la meua *tauromaquia*), quan me criava prenia aiguardent de Valls cada dos hores. Diu que l'hi va receptar un curandero de Sans. I això fa que quan la mosca em puja els bolets vagin a dojo i qui gemega ja ha rebut, vatúa la carcanada d'un llorol!

—I aquest cop qui ha rebut has sigut tu.

—Materialment, no't diré pas que no. Però... moralment... El vaig aixafar, vajal!

—No te'n desfacis d'aquestes victòries!

—Li vaig demostrar amb arguments de més pès que la panxa de'n Palà o que la frescura del Gallo, que era un bocoi parlant de toros i que en sabia menys que la de casa, que l'altre dia em va preguntar què volia dir embraguetar-se. Calcula!

—Bé, sí, però el nyanyo...

—Deixa't de nyanyos, maliatsiga un coixí de puntes! Si vaig rebre és casualitat, però la satisfacció, per dintre, de dir-li que era més neula que'l servei de cavalls de les Arenes, ningú me la treu. Afigura't que'm sostenia que en Fortuna era portugués i en Marchenero de Sant Genís d'Agudells i en Gracia de ídem.

—Doncs té ídem, com dius tu.

—Ves-te afigurant que va dir-me que els toros de Campos Varela que varem patir el diumenge a canvi de pela i pico, eren braus, vatúa l'escudella de pagès! Sis toros que devien haver tingut diferències amb els cavalls, doncs no s'hi feien! Els dos últims sobre tot, sabien *garmática*, matemàtiques i d'anar a cavall. Riu-te'n dels miures.

—Ja, ja, ja! Prou?

—Noi, guasa no, que tinc les sangs ardents. *Donques* sí. Es lo que diu servidor. Amb aquesta mena de manera de bestiar no s'hi pot fer sortija ni ballar-hi un vals de socis. Per això els que hi entenem, els bons, varem aplaudir al terceto. En Fortuna, amb el seu segon fins va recordar-me el Gallo. Calcula! En Marchenero, molt com cal i en Gracia em va fer el pès. I aquell morros de Gaona sostenint-me que'ls toros eren de rebre i que'ls matadors de pega! Milocal! Però... el vaig avergonyir, vatúa un canari-flauta! Li vaig demostrar que era un carretó sense número, davant de sis cents badocs. Ara digues si això no val els tres cops de puny que va enviar-me.

—No sé pas què hi veus!

—Tu fas com la costella, que no sab comprendre això de la dallós del pundonor. Són uns suats.

—Gracies, Llásticos. I no hi tornis!

—*Hombra*, et diré. El diumenge ens donen Palhas, i, sabs? el meu geni...

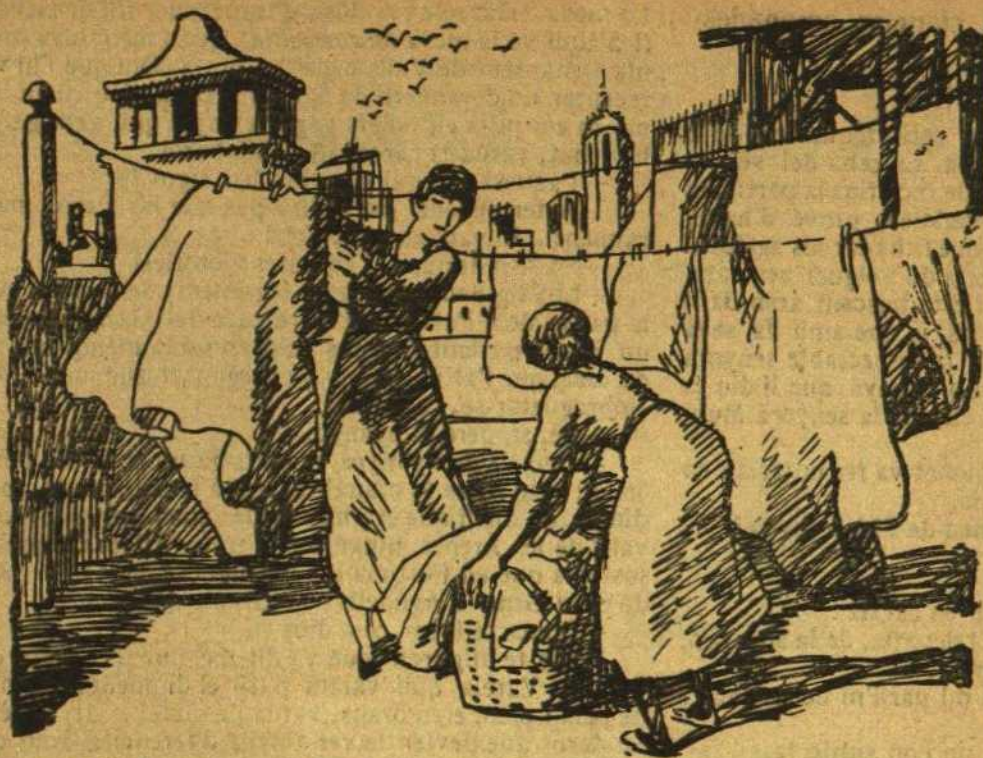
Semblança

Un amic nostre ens deia l'altre dia:

—Ja veurà: m'estava ballant, i sense adonar-me'n me ve a la barretina preguntar a la balladora: «En què se sembla un envelat a una tempestat?» Ella va quedar-se rumiant, i va contestar-me: «En que la tempestat guarda relació amb l'atmosfera i a l'envelat els joves demanen relacions a les noies.»

Però no's tracta de relacions, doncs en qüestió de relacions, no hi entro.

L'envelat se sembla a una tempestat en que *ba-llen pagant*.

—Vol fideus?

—No: m'agraden més els macarrons.

Motius de Palamós

En Tomata i en Pebrot,
en Meia i en Met Bitxac,
en Pulseres, es Peixero,
en Jep i el Cara Trencat.
En Tricongues i na Pluma,
en Pap, en Ne i en Sonet,
la Binagra i el Gansola,
la Marrú i el jove Set.
L'Aucella i el Llangonça,
la Llissaire i es Cabrot,
el Rebuig i la Xelina,
la Riçada i es Nebot.
La Notxa i en Peque-peque,
l'Ull de Puça i el Patoí,
la Quadrada, en Mitja-orella,
en Boquica i en Tadoi.
La Turrera i n'Alegret,
en Xampinya i el Tarot;
en Pajaretas, el Fort,
na Pona i el Salabret.
El Manco i el Rovellat,
es Barroi i la Subanca,
el Miracielos, la Ganta,
el Trip, en Tetas i el Cap.

El Gat-baire i la Lleona,
el Lleó, es Tigre i el Llop,
el Gat, el Cavall de Basto,
la Guilla, el Pirru i el Pop.
En Menjamarç i en Tartana,
el Calillo i en Jacob,
el Patardu i en Julitu,
es Triguenu i la Balana.
L'Avi-Nuts i la Peluda,
en Rubinaga i en Ziu,
en Boga, l'Amarradora,
la Tramontana i en Piu.
En Bassa i es Pixu-palo,
en Mitxetes i el Pelós,
en Bagudam, la Sibila,
el Poltru i es Babaiós.
El Canana i la Pintora,
en Metlla i en Catatsí,
el Moreno i la Rabassa,
la Xibilla i en Cagi.
En Sanaia i la Minguelia,
el Nyecu i el Noi Cantons,
en Xixella i la Berjoca,
la Galbana i en Tirons.
En Nonas i el Plataioru,

es Carraté i el Llimoc,
en Mutxilla i en Patlleri,
la Barrina i en Perot.
La Buringas i el Robustu,
la Piua i es Lloparret,
el Pigalló i en Xinagues,
la Torrera i el Trompet.
En Dotzecents i en Cirera
na Bajandes i el Fideu,
el Groixut, en Pitu-Xiula,
en Pau-Berru i el Cameu.
Na Llers i en Pere Cagarra,
el Peste i en Calçotets,
en Butifarra, la Xurla,
en Xofa i es Cutxinarru.
El Barrini i la Menuda,
n'Amalia Culs i es Cortei,
el Cul de Cofa, en Curoqu,
en Sopella i el Camei.
La Betes i el Campané,
la Pupa i Mossèn Cardús,
en Quel, en Mitxa-vermella
el Sepulcre i en Ganyé.
En Mitja Oliva i el Bloc,
sa Trumfa i en Galantmer,
el Pistol, en Xó i en Buc,
en Patusques i el Valent.
La Calsatera i la Bancs,
en Pinacio i la Calaua,
en Voi-volando, la Blaua,
el Raio i la Pixa Llamps.
El Maneius i en Xaraixa,
el Pixarell i el Bergant,
el Moço, es Fogó i en Quiss,
el Congre i es L'obregant.
En Bil-Bum i la Balica,
en Sets, la Punxa-cargols,
en Caldas i la Dragona,
en Calomarde i la Cols.
Les Pixones i es Pixoni,
el Pitxoll i es Patxutxu,
en Papatardu, el Patitus,
en Patllolla i el Perutxu.
En Tiruix, en Fins i en B,
es Xarambeco, es Patueu,
les Pixotes, el Gardunyu,
en Xapa, es Quelot i el R,
En Llepès i en Zozacàustia,
en Cigaleta, el Trabuc,
en Mianu, en Saragata,
en Nitu-piula i el Cuc.
En Tanet i el Noi Llegant,
la Xota i el Cagallons,
el Sereso, la Tripaira,
la Popa i l'Espanta Trom,
El Caridu i en Paixalla,
en Galties i el Cap de Po,
el Xarumbu, la Llaunera,
el Geperut i la Galla.
El Xici i en Burro Mast,
en Sina Abuelas i el Bort,
un que li diuen el Quec,
la Galana, el Coix i el S

NÚMERO VINENT

Motius de l'històrica vila de
SANTA COLOMA DE FARNÉS

Motius dignes de l'història!

La Tarera i en Trujassa,
en Flauta i en Nan Cagarro,
en Pep del Trompu i en Xuixa,
la Tupeta i el Bagarru.
En Boira, es Cuní i en Nyanya,
en Cisterna, l'Ermità,
la Burra de l'Empordà,
i el Visconde de la Banya.
En Cristu, el Deu i el Sant Pare,
el Bisbe i en Galta-brut,
es Moro, el Noi del Sant Cristu,
en Sevilla i el Barrut.

Bona definició

En Ferràn era un xicot que portava una vida molt depravada, i era poc amic de converses amb noies conforme, ja que's trobava lligat no poguent parlar en son llenguatge acostumat.

Un dia uns amics el varen comprometre a anar amb ells a una reunió que donaven en casa d'uns coneguts amb motiu del sant d'una de les filles. No cal dir que abundava el jovent, i que fent reunió apart la conversa va recaure sobre l'amor. Allò era un torneig de definicions romàntiques i cursis sobre lo que cada un opinava de l'amor. En Ferràn ja estava molt empenyat, quan una de les noies va dir-li:

—Es estrany: vostè no diu res; què opina de l'amor? com el definiria?

Un amic de'n Ferràn va contestar amb to burlesc:
—No'n facin cas; no sab lo que és i per això no'l pot definir.

—Doncs miri, jove—digué la noia,—vaig a dir-li en versers lo que jo opino:

«El amor, es una lava
Del volcán de un corazón
Que a otro causa desazón
Y en matrimonio acaba.»

Arribat al punt de dalt en Ferràn, aquestos versos tant dolents varen ser la gota que va fer sobreixir el vèrs de la seva paciència i va enraonar per primera vegada per dir:

—De tots els d'aquí, seré l'únic que'l definiré sense fantasies i també en vers. Escoltin i després meditin:

«L'amor és una gran baba
Que surt d'amagats recons...», etc.

I acabada la popular quarteta va desaparèixer de la reunió, posant en un compromís als companys impertinents.

Des-Comunals

Ne surto perjudicat
de mon ofici dolent,
puix m'entreguen molt pudent
lo que ells tant bo s'han menjat.

Des de que vida m'han dat
en aquest món perdulari,
serveixo del millonari
a l'home més desgraciat.

ENTRETENIMENTS NOUS

Preguntes amb la resposta a càrrec dels llegidors

PREGUNTA N.º 11

Una pregunta vull fer
que'm sembla que és molt bonica:
per què està mal dit el dir
que una dona pitxa o fica?

La resposta d'aquí a dos números.

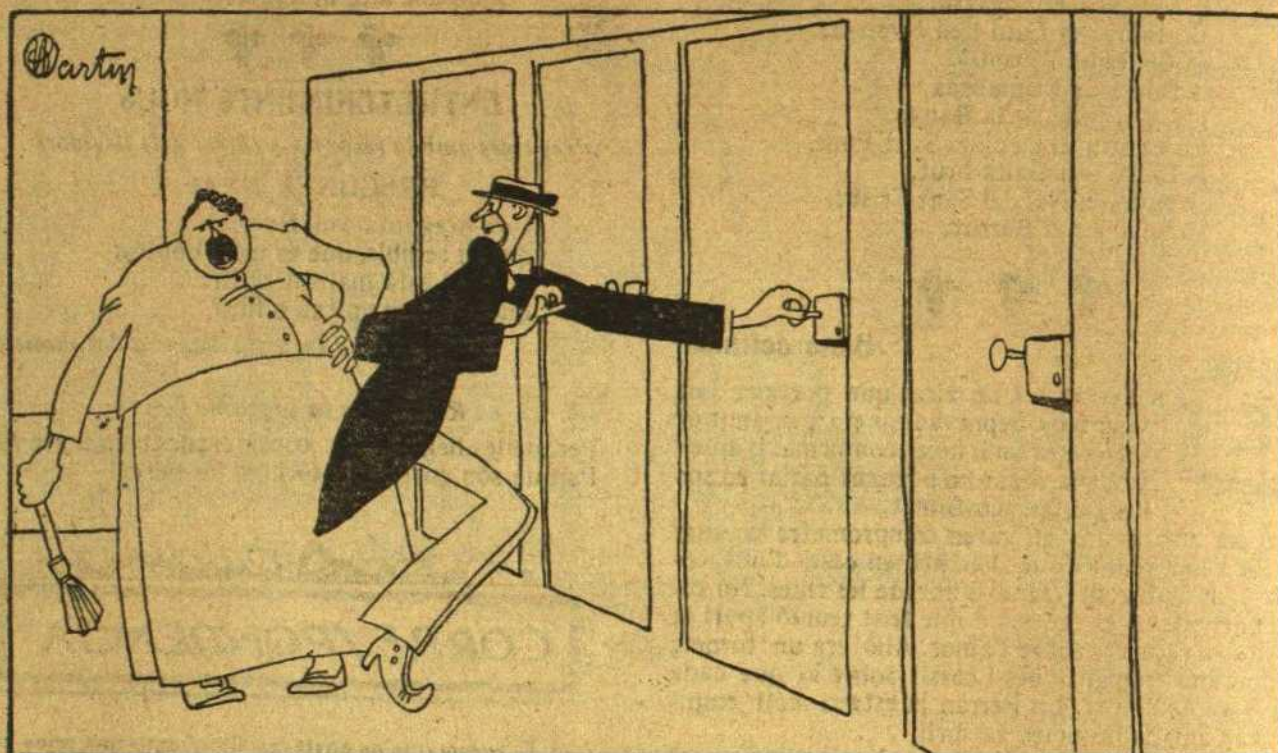
Resposta a la pregunta 9.ª:

Perque les llegums són considerades com a gra fort.
Perque són coses que tothom les busca.

CORRESPONDENCIA

Isop: El cuento que'ns envia es un cuento una mica usat. Respecte a lo altre hi farem algun treball per part nostra.—*Marius:* Està molt ben escrit i descrit, però amb tanta llibertat que hi hem de fer una espurgada molt grossa per publicar-lo.—*Ramonet de Piera:* Van molt bé tots dos. Ens fan peça i sortiran.—*Il Ram Pipeta:* Això d'acabar pitxant és molt antic.—*Franc o fil:* Lo del Concurs al Concurs. De lo altre encara no sabem lo que en farem.—*Lasram:* Es un xisto molt bonic que nosaltres ja l'hem publicat sense atribuir-lo a la Tórtora.—*Un tranquil de la companyia de J. M. J.:* Es un treball molt perillós, i publicar-lo seria dar una reluscada.—*Canyella:* Es molt bonic, la veritat. Però, miri que aquell final que acaba amb estreta és molt provocatiu i potser la gent diria que parlem massa clar.—*Pitus:* Seguint la nostra antiga costum li publicarem lo millor i lo més triat de lo que'ns envia. Desitgem que amenitzi les vacances amb algun treball de ploma i que's pugui fer fer altres treballs per les persones que siguin del seu agrado.—*Mari Concert:* Va al Concurs. Hi ha coses molt boniques que arregladetes faran el pes.—*S. Ana Dor:* El ròtul del barber i matalasser que vostè envia és molt bonic, però no és papitesc.—*Licinio:* L'Onofroff la sab molt llarga i vostè també. Ja son un bon parell d'homes que tenen més talent que'ls altres.—*Rakul:* Llegeixi el número del PAPITU aon se va publicar les bases del Concurs carnal i veurà lo que fa el cas.—*Pac Llonsa:* Molt bé. Van al Concurs.—*Doctor Algaprem:* No té gaire novetat.—*Una modisteta de Sans:* Lo del llombrigo ja s'ha publicat i lo del tramvia també. Ens alegrem molt de tenir carta de vostè i desitjarem que'ns digui el poble aon va amb les seves cosines per passar una temporadeta. Potser li vindriem a fer una visita, porque suposem que'l seu promès no deu pas anar a passar la temporadeta amb vostè. Si ens diu aon, nosaltres agafarem el tren desseguida.—*T. Q. Lons:* Del un n'hi farem sortir un xisto, de l'altre veurem i de l'altre hem de dir que ja s'ha publicat.—*Musicals del Globo:* Tant gust en coneixen la. La lletra de la cançó que m'envien ja la tenim a la cartera. Lo altre ho posarem a la Biblioteca secreta.

L'HUMOR ESTRANGER

—Senyor! Li dic que està ple.
—Ja'm faràn un xic de lloc.

—Renoi, Manelet! Què passes tivat perquè vas amb la propra.

Blenorràgia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó, bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin a dosis elevades.

Venda en farmàcies

Dr. Costa, Passeig de Gràcia. 4 — Sr. Segalà, R. Flors. 4

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

POWENT, 42

Cuplets PAPITU

Segona Serie

Preu: Un ral

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÀ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el SULFURETO CABALLERO (Assalt, 86.-Barcelona)

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de la via urinària
Pelaya, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos

Col·lec-ció PAPITU, any 1909 (1.er any) Preu: 7 ptes.

" " " 1910. . . . " 6 "

" " " 1911. . . . " 6 "

" " " 1912. . . . " 6 "

" " " 1913. . . . " 6 "

" " " 1914. . . . " 6 "

Encuadernació i tapes, per any, . . . " 3 "

—Ara que som al cim, amb quin gust te faria un petó al front.
—Més val que me'l facis a baix.